

D'altra banda, els treballs sobre un nou bacteri de l'hidrogen, iniciats cap al 1976 amb J. Lalucat després de la seva estada amb el professor Schlegel a l'Institut de Microbiologia de la Universitat de Göttingen, portaren al descobriment del primer *R-bodie* d'un bacteri lliure. Aquest descobriment ha tingut un impacte important sobre els fenòmens d'hiperparasitisme i de l'expressió de profags. Posteriorment, s'han trobat *R-bodies* en uns altres bacteris de vida lliure. Sobre aquest tema, ha publicat treballs com «Genes asesinos en bacterias de vida libre» (amb J. Lalucat), a *Investigación y Ciencia* (1980).

La microbiologia de la contaminació de l'aigua és una altra de les qüestions de què ha tractat. Els seus estudis sobre aquest tema tenen dos vessants: el purament microbiològic i el relatiu a un programa integrat de control i protecció del medi ambient. Ha publicat molts treballs sobre el tema, com «Detección, aislamiento y caracterización de *Bifidobacterium* en aguas libres superficiales» (amb J. Muñoz i J. Vives Rego), a *Microbiología Española* (1986), a més de nombroses memòries oficials. En reconeixement als seus estudis sobre la contaminació de l'aigua, el 1986 li fou concedida la Medalla Narcís Monturiol de la Generalitat de Catalunya per les aportacions científiques i tecnològiques.

La genètica de *Klebsiella pneumoniae* C3, els *R-bodies* en bacteris lliures i la microbiologia de la contaminació de l'aigua són els temes de què ha tractat fonamentalment, juntament amb la història i la filosofia de la ciència. En total, ha publicat dotze llibres i més de dos-cents articles en diferents llengües.

Fou degà de la Facultat de Biologia del 1968 al 1973 i president de la Societat Catalana de Biologia (filial de l'IEC) del 1972 al 1974. Membre de la Reial Acadèmia de Ciències i Arts des del 1986, n'és el president des del 1995. Ha dirigit quaranta tesis doctorals i nombroses tesines, i entre els seus deixebles hi ha destacats investigadors i professors universitaris. És doctor *honoris causa* per la Universitat de Nancy (1987).

Octavi Fullat i Genís

Nat a Alforja (Baix Camp) el 12 de gener de 1928.

Doctor en filosofia per la Universitat de Barcelona (1961) amb una tesi sobre la moral atea d'Albert Camus. L'any 1958 ingressà com a professor ajudant de metafísica a la mateixa Universitat, d'on l'expulsaren el 1966 per haver-se oposat al règim franquista. Des de l'any 1986, és catedràtic de Filosofia de l'Educació de la Universitat Autònoma de Barcelona.

És professor de filosofia de l'educació del Diploma Europeu d'Estudis Aprofundits de Ciències de l'Educació (DEEA) a la Universitat de Rouen (França) des del curs 1994-1995. Anteriorment (curs 1992-1993), ho havia estat a la Universitat Louis Pasteur

d'Estrasburg (França). El 1995 impartí cursos de doctorat a la Universitat Educares de Santiago de Xile.

Durant el curs 1970-1971 residí a París amb una beca del Govern francès per a estudiar al Collège de França amb Lévi-Strauss i Michel Foucault. El mateix 1971 es responsabilitzà de l'àrea d'investigació de l'Institut de Ciències de l'Educació de la Universitat Autònoma de Barcelona. L'any 1972 fou proposat per la UNESCO com a consultor.

Ha estat president del Consell Escolar de Catalunya de la Generalitat de Catalunya (1989-1993) i del Consell Assessor d'Avaluació de la Reforma Educativa del Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya (1991-1993). Representa Catalunya a la Fundació de les Regions Europees per a la Recerca en Educació i en Formació des del 1991, i des del 1994 presideix el Consell Superior d'Avaluació del Sistema Educatiu de Catalunya del Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya.

Ha publicat un centenar de llibres, entre aquests *La moral atea d'Albert Camus* (1963), resum de la seva tesi; *La educación soviética* (1973); *Marx y la religión* (1974), resultat dels seus estudis sobre el marxisme, i *Filosofías de la educación* (1978), tractat universitari que s'introduí ràpidament a Espanya i a l'Amèrica Llatina i que el 1982 fou traduït a Stuttgart (Alemanya).

Ha escrit també *Las finalidades educativas en tiempo de crisis* (1982), una anàlisi antropològica de la teleologia; *Verdades y trampas de la pedagogía* (1984), una epistemologia dels sabers pedagògics; *La peregrinación del mal* (1988), estudi metafísic de la violència; *El atardecer del bien* (1990), amb J. C. Mèlich, on es presenta una pedagogia freudoexistencialista, i *Final de viaje* (1992), una anàlisi narrativa del problema axiològic. El mateix 1992 aparegué *Filosofies de l'educació. Paideia*, un nou tractat universitari.

Així mateix, és autor d'abundants articles, com «El educar como absolución imposible o el fracaso teleológico» (1984), a *Bordón*, on s'elabora una anàlisi metafísica de la teleologia; «Heurística del telos de la paideia» (1990), a la *Revista Española de Pedagogía*, on proposa una solució per al tema teleològic que es basa en la memòria immemorial d'Occident; «Hombre y civilización: 1492. La educación imposible» (1991), a *Analecta Husserliana*, estudi estructuralista sobre la impossibilitat de la relació intercivilitzatòria, i «La mort, deu d'axiologia educativa» (1993), a *Qüestions de Vida Cristiana*, on estudia el problema dels valors des del fet d'haver de morir.

El 1993 la Universitat Ramon Llull li publicà la lliçó inaugural del curs 1993-1994, en la qual, amb el títol *Problemes d'axiologia antropològica*, defensava que el tema axiològic no pot superar l'estatut de problemàticitat. El mateix any, l'editorial Armand Colin de París publicà *Les grands pédagogues*, on ell havia redactat el capítol sobre Makarenko. La seva biobibliografia ha aparegut a *Histoire de la philosophie espagnole* (1983) i al *Dictionnaire des philosophes* (1984).

El 1995 presidí el Congrés Iberoamericà de Pedagogia a Lima (Perú). Ha rebut el Premi Balmanya de Pedagogia (1964) i la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya (1994). És doctor *honoris causa* per la Universitat del Valle de México (1992).